

Ressuscitar el cas Naseiro

Calculada o no, aquesta greu crisi del PP valencià, de previsible pronòstic reservat, no fa sinó enterbolir el panorama polític. Però si això és greu, també ho és el fet que dins el mateix PP s'hagen fet públiques les lluites pel poder entre el sector liderat per Rita Barberà i Eduardo Zaplana.

Quan Felipe González acceptava, en l'epíleg del passat debat sobre l'estat de la nació, la investigació del cas Filesa amb la condició que també es ressuscitaren els altres casos de finançament il·legal de partits polítics que Manuel Fraga l'havia ajudat a enterrar, el cafè per a tots ja estava servit. Llavors, el segon capítol del cas Naseiro no podia anar més que a continuació del primer. I el primer només té un supervivent. I aquest no és altre que Eduardo Zaplana. L'escenografia, al cap i a la fi tampoc no havia desaparegut. València, per tant, ha estat l'escenari inevitable per espolsar el cas Naseiro, tal com explica la nostra portada. La filtració d'una conversa del president provincial del PP a València, Vicent Sanz, en què es posava en evidència la seua voluntat d'enriquir-se a través de la política ha estat una de les principals bombes informatives després del 12-J. I la relletgeria vol corda. En un moment on totes les mirades enfocaven la seua atenció als escàndols de corrupció de l'entorn socialista, el PP s'ha trobat que alguna cosa més que un gra de sorra li havia entrat a la sabata. I per si no se la volien calçar, la compareixença dels implicats en els casos Filesa i Naseiro serà el proper mes de setembre. Per aquelles dates, Eduardo Zaplana podria trobar-se enverinat i sense antídote enmig d'una batalla pre-electoral autonòmica. Sense antídote i sense punt de retorn. La dreia valenciana li prendria una vegada més la mesura al tall d'aquesta guillotina metafísica que l'escapça cíclicament. No en va, entre les dues condicions que Zaplana va posar per acceptar la presidència del partit, una era que la seua candidatura no comportara obrir una guerra de faccions dins del PP. L'altra, ser acceptat per la direcció nacional del partit.

La dimissió de Vicent Sanz, però, no ha estat suficient, sobretot perquè el seu partit no li ha retirat l'escó com a diputat. El que realment ha inquietat el PP és com el vel que havia tirat sobre el cas Naseiro s'ha esquinçat i torna a estar en primer pla. I no hi està tant perquè s'haja acordat que hi haurà una comissió parlamentària que els investigue, sinó perquè el llenguatge que ha utilitzat Vicent Sanz és el mateix que havia fet servir Zaplana a l'any 1991.

Si això preocupa el PP, a la població l'indigna que el partit d'Aznar haja oblidat el cas Naseiro fins al punt que haja catapultat un dels seus protagonistes: Eduardo Zaplana. L'actual alcalde de Benidorm ha protagonit-

zat una escalada meteòrica dins del partit, fins a convertir-se avui en el més ferm aspirant popular a la presidència de la Generalitat valenciana.

Calculada o no, aquesta greu crisi del PP valencià, de previsible pronòstic reservat, no fa sinó enterbolir el panorama polític. Però si això és greu, també ho és el fet que dins el mateix PP s'hagen fet públiques les lluites pel poder entre el sector liderat per Rita Barberà i Eduardo Zaplana. I si la relletgeria vol corda, només qui mou les agulles i col·loca estratègicament la càrrega explosiva sap quin és el tercer capítol d'aquesta història. Cacofònies a banda.

El final d'un malson. Marcel Dalmau sortia el passat divendres de la presó de Brians. El jutge Baltasar Garzón, reincorporat feia poques setmanes a l'Audiència Nacional, comunicava el mateix dia la llibertat provisional, sota fiança de mig milió de pessetes, per a aquest independentista català. Gairebé dos anys de privació de llibertat per a un pintor d'Olot que va cometre el pitjor error d'aquell estiu de 1992: haver militat anys abans en una formació política independentista, tan radical com legal, i haver-se fet sospitós, gràcies a un seguit de *confessions* extretes a base de maltractaments, de pertinença a una organització ja dissolta el 1992, Terra Lliure.

L'executor públic d'aquella operació antiterrorista fou el director general de la Guàrdia Civil, Luis Roldán, actual pròfug d'honor. Només cal llegir les hemeroteques d'aquell juliol: El terror a la violència policíaca —les coses tenen un nom— va induir Marcel Dalmau a intentar suïcidar-se als calabossos de la Direcció General. El cas Dalmau va ser presentat, llavors, com l'excentricitat d'un terrorista amb ganes de *mancillar la imatge del cuerpo* i Luis Roldán es va encarregar d'escambar aquesta imatge. No hi valen més comentaris: d'aquella trentena de detinguts, molts d'ells maltractats, en resten quatre a la presó i Marcel Dalmau no ha pogut sortir-ne fins ara perquè el jutge instructor del cas no havia tingut temps de repassar el sumari d'aquesta causa.

Convindria, per simple instint democràtic, que els silencis que han envoltat aquests dos anys d'injustícia tingueren resposta. Abans que un nou Roldán empresone un nou Dalmau.